

לאור ההלכה

להאיר את הדרך לעובדה ולמעשה
עפ"י מורנו ר' נתן מברסלב
בספר ליקוטי הלכות

וספרתם לכם ממחרת השבת

עקר קדשת המחין שהם קדשת הברית שפממשיכין בימי הספירה וכנ"ל וצריכין לזהר בזה מאד מתחלת היום לבלי להתחיל להניח לכנס במח מחשבה רעה ח"ו, ואם כבר נכנסה ח"ו, ידחה אותה פנ"ל וזה בחינת שבע שבתות תמימות וכו', וזה שתלתה התורה מינות הספירה בשבת, כמו שכתוב (ויקרא כ"ג), "וספרתם לכם ממחרת השבת וכו' עד ממחרת השבת וכו' שבע שבתות תמימות וכו'" כי עקר כח קדשת הדעת והמחשבה שהוא בחינת מינות ספירה הוא נמשך משבת, כי ששת ימי המעשה הם ימי מלאכה, כמו שכתוב (שמות כ'), "ששת ימים תעשה מלאכתך ויום השביעי שבת לה" ועקר המלאכה של האדם בזה העולם הוא לברך ברורים ועקר כל הברורים הם על - ידי ברור המחשבה, דהינו על-ידי בחינת הנ"ל, על - ידי ששומרין המחשבה כחוט השערה ממחשבות חוץ ורהוריים, שזהו עקר ברור כל הנעוצות הקדושות בבחינת פלהו במחשבה איתברירו

עבודת ה'מנוחה'

הנצוצות הקדושות,

אחד הדברים הפלאיים שהוכיח לנו ה'קורונה' הוא שהרבה בעיות נפתרו בדרך מעניינת, אם נחזור כמה שבועות אחורנית, כמה ימים לפני פרוץ הקורונה ניזכר כמה טרדות ויגיעות ודאגות היו לכל אחד מאיתנו, ובפתע פתאום העולם נעצר מלכת! ועימו יחד נעצרו המון דאגות מלכת, אם אדם התלבט בין הצעות עבודה לדוגמא, הרי ששני ההצעות ירדו מהפרק, ושוב אינו רוצה כלום רק להישאר בבריאות ושלווה, והמכה הייתה גדולה כ"כ כך שאין כמעט אדם שלא השתנה בו משהו בראשו בעקבות המצב,

ואיך מקבלים את הכח לזה? ועקר הכח להצליח במלאכתו בגשמיות ורוחניות בכל ששת ימי המעשה צריכין לקבל משבת קדש, כי מיני'ה מתברכין כל שיתא יומין, ר' נתן מדגיש לנו "בגשמיות ורוחניות" קודם כל בפשטות ההצלחה במלאכה בגשמיות אינו תלוי בכמה קשה תתאמץ בכח וכו', כי עיקר הכח להצליח נמשך משבת קודש הינו כי שבת הוא בחינת שבייתה וניחא, בחינת מנוחת המחשבה, בחינת ישוב הדעת, בחינת על מי מנוחות ינהלני, אנו רגילים לחשוב ששבת היא מתנה שקיבלנו לאחר יגיעה של ימי החול בשבת אפשר קצת לפוש ולנוח.. הזוהר הק' מלמד אותנו להיפך: כי מיני'ה מתברכין כל שיתא יומין הסדר מתחיל משבת, השבת הוא הגורם שימי המלאכה שלאחר מכן יהיה בהם הצלחה, ומהו הכח שיש בשבת??

תאר לעצמך אדם שכועס מאוד על כך שמישהו פגע בו, כל נפשו בסערה גדולה, נראה לו שהעולם נחרב, ובערת בו הכעס עד עמקי נשמתו.. כשלתע מצלצל הטלפון ובקו מודיעים לו על בנו שהתקבל לשיבה אחרי המתנה ארוכה ויגיעות רבות שעמל עבור זה, הרי בין רגע תעלם כליל כל כעסו יגונו וצעקו, ובהו אנו מבינים דבר אחד שבעצם השינוי הוא תמיד "בראש", ואם כך הרי שהישועה תמיד נמצאת קרובה אל האדם אם רק ירצה לשנות משהו בראש...

וזוהו אכן הסוד שההצלחה והמלאכה נמשכים דווקא מהמנוחה והשביתה בחינת שבייתה וניחא, בחינת מנוחת המחשבה, כי לאחר שהאדם מבין את העניין הנ"ל שעקר המלאכה של האדם בזה העולם הוא לברך ברורים וכל קושי השעבוד והמלאכה שיש לאדם בששת ימי החול הם בעיקר במחשבה אזי יוכל להבין גם מדוע הצלחת המלאכה תלויה בשבת שהוא מנוחת המחשבה כי באמת רק ע"י בחינת ישוב הדעת, בחינת על מי מנוחות יוכל בניקל יותר לעבור את ששת ימי החול בלי שיעבוד ויעשה את מלאכתו בהפרדה מקושי המלאכה שזה בא רק מהמחשבה וע"י זה הרי יצליח במלאכתו, ונמצא שההצלחה של ששת ימי החול נמשך משבת קודש כי מיני'ה מתברכין כל שיתא יומין, להצליח במלאכה לא בא מהתאמצות יתר במלאכה להיפך ההצלחה תלויה בכמה האדם יש לו מנוחת המחשבה שזה בחינת שבת והוא מפריד את קושי השעבוד של המלאכה מהמחשבה ואז הוא זוכה שהמלאכה תהיה קלה ומוצלחת כי כל קושי המלאכה הוא בעיקר במחשבה,

כי ששת ימי המעשה הם ימי מלאכה, כמו שכתוב (שמות כ'), "ששת ימים תעשה מלאכתך ויום השביעי שבת לה" אדם עובד קשה במשך ימי החול והוא מרגיש בקושי בעול ובעבדות אין לו זמן לנשום הוא רץ ממקום למקום, למה זה ככה? כי באמת ששת ימי החול הם ימי מלאכה, אך האדם אינו מתבונן להבין שעקר המלאכה של האדם בזה העולם הוא לברך ברורים ועקר כל הברורים הם על - ידי ברור המחשבה, האדם לא מתעייף מהעבודה הפיזית אלא מטרת המחשבות, כי הרי עיקר מציאות האדם הוא המחשבה וכל העבדות והכבדות והטרדות נמצאים במחשבתו, כי פלהו במחשבה איתברירו, והעבודה העיקרית שיש לאדם בימות החול לעשות הוא דווקא לא המלאכה הפיזית אלא עיקר מלאכתו הוא לצאת מהעבדות ולהפריד את מחשבתו מקושי העבודה שיש לו עד שיבין שמה שמכביד עליו הוא שיעבוד המחשבה ולא המלאכה בעצמה, ואז נהפך מלאכתו לעניין קדוש ותכלית עבודת ה' שזהו עקר ברור כל

ויתר מזה הוא "ברוחניות" כי עקר הכח להצליח במלאכתו בגשמיות ורוחניות בכל ששת ימי המעשה צריכין לקבל

ועקר הכח להצליח במלאכתו בגשמיית ורוחניות בכל ששת ימי המעשה צריכין לקבל מִשְׁבַּת קֹדֶשׁ, כי מינייה מתברכין כל שיתא יומיו, הינו כי שבת הוא בחינת שבייתה וניחא, בחינת מנוחת המחשבה, בחינת ישוב הדעת, בחינת על מי מנוחות ינהלני, בחינת הצדיק האמת הזקן שבקדשה שדעתו מישבת תמיד ואינו צריך עוד שום מלחמה עם המחשבות בחינת בסבי דעתא שקיט ושכיך ומשם צריך כל אחד להמשיך על עצמו קדשת המחשבה לעמוד כנגד כל המחשבות רעות בשב ואל תעשה, כי מי שמסתכל על הצדיק האמת ואפלו אם אינו זוכה רק להסתכל בספריו הקדושים בעין האמת הוא יכול להביא התבוננות אמתי בלבו להמשיך על עצמו קדשת המחשבה על-ידי עצותיו הקדושים שיזהר לקימם באמת ובפשיטות עד שיזכה לבחינת קבלת התורה בשבועות שהוא להמשיך באורי התורה, שעל-ידי זה יזכה לבחינת תחית המתים בחייו וכן"ל וזה (ויקרא כ"ג), "וספרתם לכם ממחרת השבת" שהוא פסח שכל קדשתו נמשך רק מראית פני הצדיק, כי אז לא קבלו עדין את התורה ועל-כן אז בפסח עקר הקדשה עקר התנוצצות המחין הגדולים שקבלו אז, הכל היה רק על-ידי בחינת ראית פני הצדיק ומשם מתחלת הספירה, שהוא זכור וטהרת המחין שהוא שבועות שהוא קבלת התורה, כי על-ידי זה זוכין לקבלת התורה בשבועות, שהוא בחינת באורי וחדושי התורה שממשיכין בכח הצדיק.

ליקוטי הלכות או"ח חלק א' הלכות תפילין הלכה ו' אות ל"ג

התורה ואנו צועדים בדרך של ימי הספירה לטהר את נפשותינו אט אט, והאדם צריך להכיר את מקומו שעדיין לא זכה לנקיות המחשבה האמיתית שזה עיקר עבודת ה' והתכלית כי כלהו במחשבה איתברירו, ולכן מתגברים על האדם הרבה מחשבות רעות או מחשבות של ייאוש וריחוק או עצבות, ואז האדם חושב שאולי הוא צריך להגביר את מחשבתו בכח ולהתאמץ ביתר עוז... ואז המלאכה נהיית יותר קשה ובאמת הוא נכנס לשעבוד יותר גדול כי בדרך כזה המחשבה מקבלת כח לבלבל את האדם יותר,

אלא שהאדם צריך להבין שעיקר תיקון המחשבה בעת הזאת נמשך דווקא ממנוחת המחשבה, בחינת ישוב הדעת, בחינת על מי מנוחות... ומשם צריך כל אחד להמשיך על עצמו קדשת המחשבה לעמוד כנגד כל המחשבות רעות בשב ואל תעשה כי ישועת האדם ותיקון מחשבתו הוא דווקא בזה שימשיך על עצמו את השקט והמנוחה של המחשבה בחינת בסבי דעתא שקיט ושכיך בשב ואל תעשה, לא להתעמת עם המחשבות אלא לדלג עליהם בהשקט ובטח, אדם שנמצא בירידה ככל שיהיה, הרי עיקר הירידה והפגם הוא במחשבה כנ"ל, וכשהוא ממשיך להיות עסוק מסביב למחשבתו בעניין זה ונדמה לו שזה מצווה כי הוא שבור מהאמת ומה יהיה עמו וכו'.. הרי שהאמת הוא להיפך כי הוא ממשיך ומגביר את גלותו ושעבודו במחשבתו והרי העיקר הוא לצאת ולשחרר את מחשבתו מזה ולשרות תמיד במנוחת המחשבה ובישוב הדעת,

ולכן כשיש לאדם נפילה או בלבול הוא אינו צריך להפעיל כח טורבו במחשבה איך לצאת מזה ואיך להתגבר על הרע וכו' אלא להיפך תמיד צריך לבטל את מחשבותיו ולתת להם מנוחה אפילו שזה נראה מעל פניו שמתעלם מבעיותיו אך באמת רק זוהי הדרך לתקן את כל נפילותיו שעיקרם במחשבה, ורק באופן כזה יזכה באמת לצאת ולהשתחרר משעבודו ולצאת מחשכה לאורה כי על-ידי זה זוכין לקבלת התורה בשבועות.

* * *

משבת קדש, עניין הרוחניות ועבודת ה' הוא הרי עיקר המלאכה שיש לנו בעולם לתקן את נפשותינו ולצאת מחושך לאור ומשעבוד לגאולת הנפש, ולכאורה יש בזה עבודה ארוכה וכבדה כי לב יודע מרת נפשו כמה הוא בחושך ורחוק משלמות... ועיקר הסיבה שאנשים מרגישים שאין להם כח לעבודת ה' ומתייאשים ומתרחקים הוא מפני שאנשים חושבים שבכדי לזכות להיטהר ולהזדכך גם בזה צריכין קושי ושיעבוד גדול וכו'

אך באמת עקר הכח להצליח... ברוחניות... צריכין לקבל משבת קדש... בחינת מנוחת המחשבה, בחינת ישוב הדעת, בחינת על מי מנוחות ינהלני, בחינת הצדיק האמת הזקן שבקדשה שדעתו מישבת תמיד ואינו צריך עוד שום מלחמה עם המחשבות, כל מה שעובר על האדם הרי הוא במחשבתו, אדם יכול להיות שבור ונדכה לפעמים זמן רב ויש לו טענות, הכל חשוך לו... לא מצליח לו... ולפתע ה' יתברך מאיר בו איזה חיזוק אמיתי הוא פתאום מבין משהו חדש, ואז כל החושך והאי סדר נהפכים לאור ולמישור, וראה זה פלא, לאן נעלמו בעיותיו בין רגע?! אלא שעיקר הצער והחושך שיש לאדם הוא במוחו ובמחשבתו,

וכשאדם רוצה לזכות לצאת מירידותיו ונפילותיו הוא מנסה לעשות עבודות קשות בכדי שלא ישלטו בו המחשבות הרעות, ואז נדמה לו שיש בזה עבודה מפרכת וקשה לדחות תמיד את הרע ולכן הוא נופל ומתרחק מעבודת ה' כי תכבד עליו העבודה, ולכן ר' נתן מגלה לנו שעקר הכח להצליח... ברוחניות... צריכין לקבל משבת קדש, ההצלחה של האדם ברוחניות כמו בגשמיית לא מגיע דרך מלאכה כבדה רק דרך בירור המחשבה לקבל את הדעת האמיתית מהצדיק שהוא בחינת שבת, ע"י שיתחבר לדרך הצדיק האמת הזקן שבקדשה שדעתו מישבת תמיד ואינו צריך עוד שום מלחמה עם המחשבות, ואיך עושים זאת?

העניין הוא שבאמת הצדיק שהוא זכה כבר לקבלת התורה והתורה הוא ממש חלק ממנו והוא בוודאי אינו צריך עוד שום מלחמה עם המחשבות, אך אנו הרי לא קבלו עדין את

פניני אור

לא יספיקו המון יריעות, כי בודאי אין שני בני אדם שיון ממש, ובודאי בפרטיות יש שניים הרבה, אך אף על פי כן כל מה שאתה כותב עבר עלי כאלה וכאלה ממש, וברוך השם כל מה שאתה כותב שאתה מחיה עצמך הוא טוב ויכול וישר וכו', אך רצוני שתתחזק בזה יותר ויותר, אור נא כגבור חלצוך בני חביבי, דלו עיניך למרום וקגר בעז מתניך, ובטח בכחו של זקן דקדשה כי הוא הולך לפניו בכל עת בזה ובבא.

(עלים לתרופה קי"ז)